PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

Març 1990 - Nº 37

EDITORIAL

Dia del Seminari

Un curs més, pels voltants de la festa de St Josep, celebrem el "DIA DEL SEMINARI", amb la Campanya, que vol apropar la realitat d'aquesta institució diocesana i les inquietuts vocacionals davant lesparròquies i fidels.
Enguany es planteja fer una acció que aconsegueixi que aquests objectius siguin més factibles: L'enquesta, a fi de sortir-nos del mínim habitual que suposa la campanya.

Amb aquest número es comenta en que consisteix aquesta bona idea sorgida dels mateixos seminaristes.

Es donen també amb aquest Portal Obert, moltes de les dades útils per la campanya i per la tasca del seminarista o del lector que hi vulgui col.laborar.

I seguint la tradició d'aquests darrers anys, mossèn Ramon Prat ens comenta el lèma de la campanya d'enguany i els seus continguts.

SUMARI

"Cristià amb vosaltres, prevere per a vosaltres"

Per Mn Ramon Prat
Rector del Seminari

Bon lema el de la campanya del DIA DEL SEMINARI d'enguany. AMB VOSALTRES: condició indispensable en l'exercici del ministeri. És tracta del gran do de l'Esperit, la vida nova en el Crist. el prevere aplega la comunitat des de dins, situat en el marc fratern de la condició comuna dels batejats: la seva vida és un compartir proper i cordial, un intercanvi esperançat de vida, de fe, de testimoniatges, en el qual rep molt més del que pot donar si és ben conscient de les seves limitacions i febleses, però també dóna moltíssim més del que rep a través del misteri de pressència i gràcia de Crist que el seu ministeri actualitza.

Cristiá doncs, amb vosaltres. Aquesta és la incardinació fonamental, l'arrelament primordial que li permet al prevere de no ser un pur segregat o separat sinó aquell bon company de camí amb tots al servei de l'Evangeli i de l'edificació de l'Església. La condició de CRISTIÀ AMB VOSALTRES foragita la figura i l'estil de superioritat, de casta clerical sovint adoptats pels clans sacerdotals de les grans cultures i tradicions religioses.

Però al mateix temps, PREVERE PER A VOSALTRES: prevere del tot i en tot, sigui quina sigui la nostra condició cívica o laboral. Es tracta de la identitat del prevere, fonamentada en un nou do de l'Esperit que el destina i el dedica del tot, molt més enllà d'ell mateix, a la tasca amplíssima del ministeri, especificada en comunió amb el Bisbe, amb el presbiteri i amb el bon sentit d'Església dels companys de camí de la comunitat cristiana. El prevere és doncs, un "enviat", un apòstol més en la gran cordada del ministeri apostòlic, que ha estat marcat i segellat com a tal: la seva espiritualitat específica consistirà en viure en aquest do, tot fent camí fratern i cordial, compartint les esperances i angoixes del nostre món, pas a pas, colze a colze, amb els nostres germans.

Notícies

Ordenacions

El proper dia 19 de festivitat de St Josep, ordenats de diaques a la c del Seminari Conciliar, en Bonilla, l'Emili Feliu i Pérez.

D'altra banda, el dia març serà ordenat de prev la Parròquia de la Sagrada F de Terrassa, en Jordi Maria H i Cabrero, pressidirà l'Eucar el cardenal Narcís Jubany.

Amics del Seminari

El dia 14 de març, a le la tarda s'inica una Jorna el Seminari dedica als seu i col.laboradors, així c preveres que celebren engu seu 50è i 25è aniversari d'or sacerdotal i que són:
50è aniversari: Mn Antoni Mn Francesc Camprubí, Mn Castellà, Mn Josep Comas, Mn Comulada, Mn Miquel Espino Lluís Fenosa, Mn Lluís i Mn Carles Piqueres.
25è aniversari: Mn Miquel Ar Mn Emili Borràs, Mn Jordi En Mn Julià Estaún, Mn Llui Mn. Angel Prat, Mn Ramon Mn Manuel Simó.

L'acte serà presidit pel C Arquebisbe Dr. Narcís Ju comptarà amb una recepci celebració eucarística pe Vocacions Sacerdotals i un refrigeri.

Admissió a le Ordes

El dia 23 de març, fes de Sant Josep Oriol, pat clergat barceloní, seran a a les Ordes els 7 semin que van ser instituits d' el desembre i que són: I Moreno, el Carles Catasús, e Gordo, en Josep Maria Turu Pere Montagut, en Rafael (de cinqué de Teologia) i Costa (de l'etapa diaconal).

L'admissió a Ordes es rea a l'Eucaristia que es ce a les 8 del vespre i que serà dida pel Cardenal-Arquebis Barcelona, Dr. Narcís Jub la Basílica de Santa Mar Pi.

Jornada de Premsa

Convocada pel Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social de Catalunya, es realitza una roda de Premsa, que amb motiu del Seminari, presenten els rectors dels Seminaris Diocesans de Catalunya per informar i resoldre qualsevol pregunta sobre la formació pastoral als Seminaris.
La roda de premsa es fa al Seminari Conciliar de Barcelona el dia 12 de març a les 12.

Curs de Filosofia

Des del dia 5 de març s'està realitzant un curs de Filosofia sobre "Textos Filosòfics rellevant sobre Déu", a càrrec dels professors de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya: Josep Vives.

Vicent Igual, Josep Maria Via i Joan Pelegrí.
Les sessions es realitzen dimarts i dijous de 19'30 a 21 hores i cada setmana es tracta un tema diferent amb un ponent diferent. Els temes són:
- La divinitat en els pensadors pre-socràtics.
- Cinc vies d'accés a Déu: St Tomàs d'Aquino.
- Pascal: Raonabilitat i aposta.
- M.Heidegger: textos sobre la qüestió de Déu.

La metodologia parteix dels textos d'aquests autors que són entregats als alumnes, comentats pel professor corresponent i aprofundint-hi amb l'ajut dels participants.

Curset Interdisciplinar

Les facultats de Teologia i Filosofia, conjuntament amb altres institucions han organitzat l'habitual **Curset Interdisciplinar** per als alumnes d'ambues facultats, que enguany compta amb un atractiu programa. El tema sera **"L'Església que és a America"** i que es desenvoluparà al llarg dels dies 21, 22 i 23 de març de 1990.

"L'opció pels pobres" Trobada de grups de Revisió de Vida en el món obrer.

Per primer cop, en aquest any 1990, els grups de revisió de Vida, que han fet una opció pel món obrer, es reuniren per tractar el tema: L'opció pels pobres. Aquest és un breu resum de com va anar aquesta reunió i quins aspectes es tractaren.

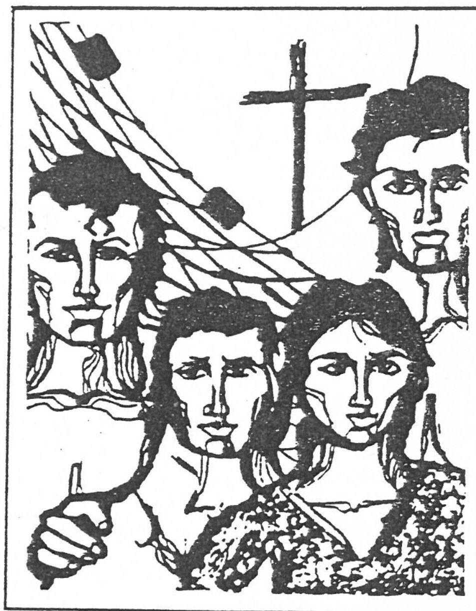
Aquesta primera trobada de l'any 1990 va començar amb una breu història del col.lectiu feta pel Pepe Rodado, des de la la Trobada d'estiu feta a Àvila organitzada pels fills de la Caritat fins avui dia. El col.lectiu, des d'una opció comú pel món obrer i la revisió de Vida, integra, amb esperit obert, gent amb una opció ja feta, o que l'han fet a partir de la incardinació en un àmbit obrer des del Seminari, o bé gent que no hi és, però amb interés.

Seguidament, vam encetar el tema que voliem compartir aquest dia: l'opció pels pobres. A partir d'un treball previ sobre un text d'Albert Nolan, dominic sudafricà, i d'una exposició d'en Rafa Maroto, vàrem fer una posada en comú, en la qual va sortir una reflexió realista i lúcida sobre aquest assumpte, a vegades per molt esmentat no per això tan comprés. Vam adonar-nos que l'opció pels pobres requereix una pedagogia, uns estudis, que ens encaminen des de l'etapa de beneficència, seguida de la "poesia" dels pobres, a un últim estadi de comunió amb els pobres, en el qual els acceptes tal com són, sense idealitzar-los, i s'inagura un diàleg a igual, a través d'una crisi profunda que ens fa adonar-nos de que ells han de ser agents del seu propi alliberament i ens fa entrar en la fase de "solidaritat real", en la qual no hi ha ja nosaltres i ells, sino un front comú contra l'opressió.

Tot això, dintre d'un diàleg franc i realista i moltes vegades ple d'al.lusions a experiències personals, d'anys de treball amb el món obrer, com el Rafa, o els deu anys d'estada a Sudamèrica del Fidel Campos.

La segona part la vam dedicar a fer un estudi d'Evangeli, tot reseguint els textos més significatius de Lluc sobre la qüestió, compartint després la reflexió que haviem fet vam veure que aquesta opció està molt arrelada en el seguiment de Jesús, i que ell la va portar a terme tot al llarg

de la seva vida, i que és la raó de fons de la seva creu: un Déu que escolleix els pobres, els qui no conten, per manifestar-se, des de la seva gratuïtat. I que això comporta un canvi de mentalitat, acceptar una imatge de Déu en el pobre i l'oprimit. I com l'opció pels pobres és gràcia, do de Déu, vam acabar demanant-li en la pregària del vespre que ens il.luminés en aquest camí i ens mostrés la seva pressència en el patiment del món.

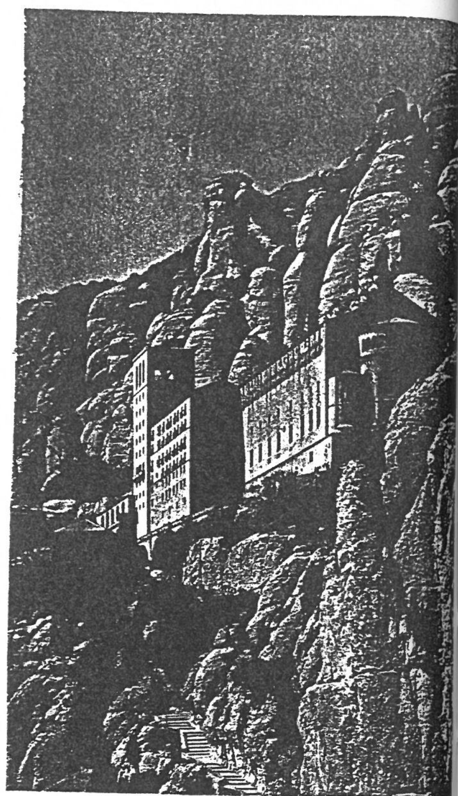
Enric hidalgo

Jornades de Formació: A Montserrat

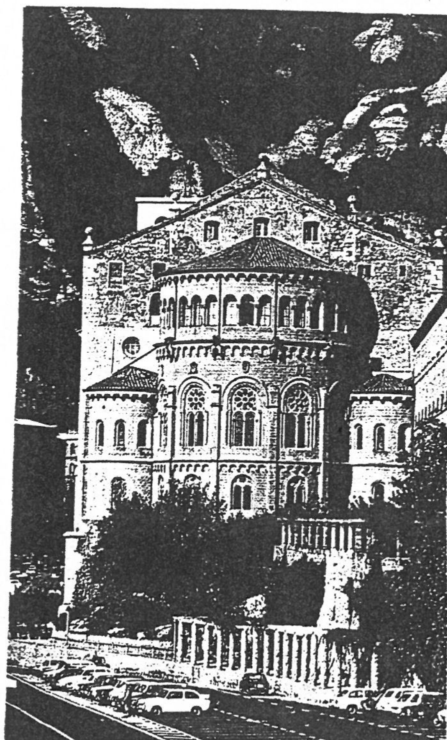
Un any més en començar l'any, els seminaristes ens trobarem a Montserrat per fer un dia de recés. El P. Cebrià i el P. Abat ens ajudaren a la reflexió amb les seves ponències.

Com ja és tradicional, el propassat 7 de gener, l'endemà de Reis, els seminaristes del bisbat de Barcelona vam fer una sortida a Montserrat. Va ser un dia de convivència, de joia pel retrobament després de les festes de Nadal i d'il.lusió pel nou any que començava; però també un dia de recés, de pregària i de reflexió prop la comunitat de monjos i als peus de la Mare de Déu. A més a més, enguany la jornada s'esqueia en diumenge, Festa del Baptisme del Senyor, la qual cosa donà a la trobada un to festiu i de marcat caràcter eclesial.

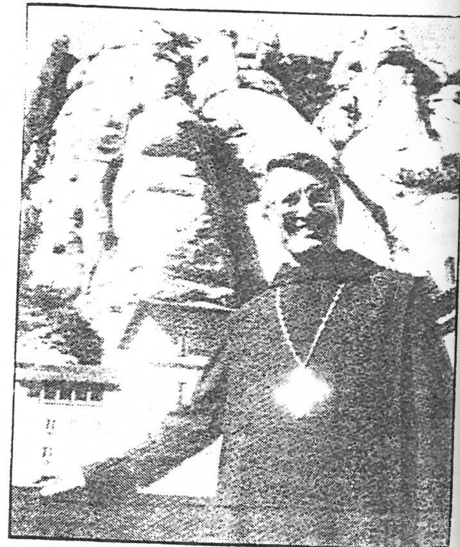
Pel matí, després de les salutacions reglamentàries, el pare Cebrià Pifarré ens donà unes pistes sobre com ha d'estar orientada la nostra espiritualitat. Precisament insistí en valorar els anys de seminari com aquest temps de formació, de preparació, d'interiorització, temps d'arrels, de fidelitats, de fonaments, comparables als anys de silenci de Jesús de Natzaret abans de la seva vida pública, per després esdevenir preveres madurs i adults en Crist. És el temps ideal per anar-se forjant una espiritualitat que brolli de la vida, unitària; una espiritualitat cristocèntrica, arrelada al misteri de la creu de Jesús, per tal de poder esdevenir autèntics testimonis d'un Evangeli que s'ha experimentat amb profunditat; una espiritualitat de la filiació divina, perquè ens sentim estimats del Pare des de la nostra pobresa, i sota la invocació de l' Esperit Sant. I tot això emmarcat i viscut en un context eclesial, de comunió amb tot el Poble de Déu (en la pregària, en la Litúrgia, en els sagraments, en l'Eucaristia, en la Paraula de Déu,...), perquè és en aquesta Església on estem cridats a ser servidors i desenvolupar la nostra missió i el nostre ministeri.

després de participar en la Missa Conventual, el mateix pare cebrià ens feu una reflexió sobre tres elements que són fonamentals en aquests anys de formació. En primer lloc la pregària, que ha de ser abans de tot adoració, acció de gràcies i lloança per Jesucrist i per l'amor del Pare; obertura del cor amb l'ajut de l'esperit sant, al do de Déu, i sempre articulant transcendència i immanencia.

La litúrgia de les Hores, la Paraula de Déu, els cicles i temps litúrgics, els salms, el Parenostre, i sobretot l'Eucaristia, són elements entorn dels quals cal articular la pregària, perquè estigui en comunió amb tota l'Església; i completant la pregària comunitària amb les estones també d'oració individual en silenci. Sobre l'estudi comentà que cal una disciplina de treball per adquirir una ciència que és inseparable de la saviesa.

El diàleg amb la cultura humanística, el forjament d'una capacitat crítica, el coneixement de les lletres, etc. són elements irrenunciables per al prevere. Certament ens sabem senzills i limitats, però hem d'aspirar a omplir buits de cultura i saber. Finalment ens parlà de la convivència, tan important per forjar el sentit d'Església i ser servidors de la comunitat. Per esdevenir homes de comunió cal fonamentar la convivència en actituds de perdó, acolliment, confiança, respecte, llibertat i solidaritat. En definitiva, unes reflexions que ens poden ser molt enriquidores per a la nostra vida.

En primer terme, l'abat de Montserrat manifestà l'atenció i respecte especials que li mereixem els seminaristes, ja que en el camí emprès hi descobreix la mà de Déu, un do seu; tot evocant la festa de la vigília, l'Epifania del Senyor, recordà que el fonament de tota vocació és el seguiment d'una estrella que d'una forma o altra a cadascú s'ha manifestat. a continuació el pare Sebastià ens parlà de la seva experiència espiritual d'ençà de la seva elecció, aquell 27 de febrer de l'any passat, com a abat de la comunitat. En aquest sentit, manifestà que les noves experiències viscudes des d'aquest càrrec li han revelat que l'acció de Déu es presenta quan Ell vol, i que cal posar-se a les seves mans i deixar-lo fer. Per exemple, en la comunitat cada membre és diferent, Déu hi actua de formes diverses, i l'abat ha de saber entendre-ho així.

La pròpia vivència de l'abat que ha de donar testimoni davant la comunitat, és una exigència recompensada pel molt que s'aprèn; es rep molt més del que es dóna. També l'especial paper de Montserrat, tan influent en el país i en els creients, comporta molts fruits, malgrat que el servei és dur i a voltes pot marcar la vocació contemplativa dels monjos.

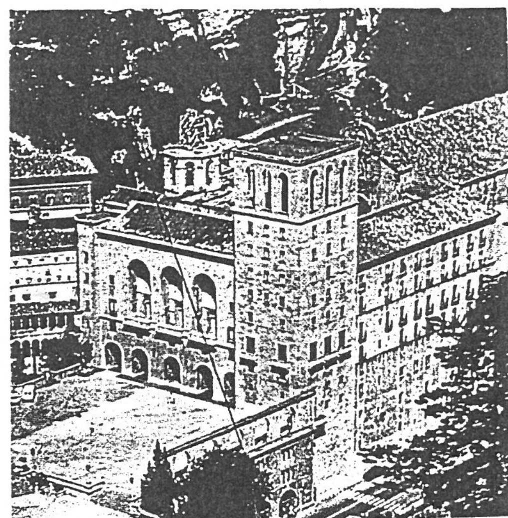
Destacà la bona relació entre la comunitat del monestir i els preveres diocesans (que voldria que a Montserrat es trobessin com a casa); les romeries de parròquies i grups que han guanyat últimament en sensibilització i profunditat.

Però també mostrà la seva preocupació pels que hi pugen com a "turistes", perquè també a ells cal fer un servei d'acolliment i orientació. en definitiva, i aquesta conclusió la podem fer nostra, cal deixar fer l'acció de Déu: Ell actua de moltes maneres, de vegades ens portarà on no pensàvem o no ho entendrem, però cal deixar-lo fer; és la voluntat de Déu que ens crida.

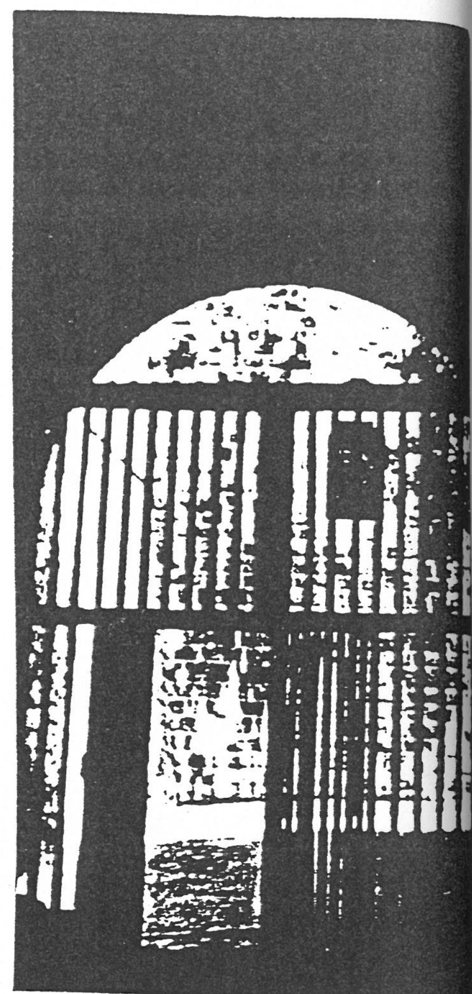
Per la tarda, després d'una breu pregària al cambril per donar gràcies a la Mare de Déu, tots baixàvem de la santa muntanya més contents i més animats de cara a reprendre l'activitat del Seminari en el nou any 1990.

XAVIER AYMERICH

Jaume Gabarró ens explica Solius

El dia 19 de gener, en Jaume Gabarró, monjo de Solius, feia una visita al Convictori, a demanda nostra, ens explica en aquesta pàgina qué és Solius i que s´hi fa, així com convida a tots els que no hi hagin estat a visitar el monestir i completar aquesta tan breu informació.

Agraïment

Amb el grat record encara fresc de la visita que us vaig fer al Convictori el dia 19 de gener, miraré de correspondre a la petició que em féreu d´explicar una mica que és el Monestir de Solius.

No caldrà que m´estengui gaire perquè, si Déu vol, tots tindreu algun dia l´ocasió de conéixer "in situ" Solius (Els del Convictori l´1 de febrer). us ensenyarà molt més la convivència directa i l´explicació de viva veu que us puguem fer, que no pas unes ratlles escrites. Abans però, vull agraïr de debò l´afectuós acolliment que vaig tenir el dia 19 per part de tots, formadors i seminaristes. La veritat és que m´hi vaig trobar com a casa, tant per les coneixences que ja hi tenia com per la sintonia de fons amb el Seminari i l´alegria de conèixer-vos. Els qui estimem l´Església us mirem amb esperança. Per això va ser amb tot el cor que vaig celebrar l´Eucaristia amb vosaltres, donant gràcies a Déu per la crida que us va fer i demanant-li que us ajudi a respondre-hi. Compartir la pregària i la taula ¿No és una anticipació significativa del Regne del Cel?.

La història de Solius

De Solius, què us diré? Va ser fundat el gener de 1967 (una altra efemèride per al mític 92: farà vint-i-cinc anys!) per un petit grup de monjos de Poblet. Eren els millors temps de la xarbotada postconciliar. De mica en mica, la comunitat ha anat creixent i consolidant-se. S´hi van fer els primers passos, a Catalunya, de resar i cantar l´ofici diví -o Litúrgia de les Hores monàstica- en llengua viva, quan encara tothom ho feia en llatí. Amb senzillesa, i experimentant noves formes, s´hi va anar mantenint, amb tot, l´essencial de la vida cistercenca, que s´origina al s. XII com a branca reformada de l´observança monàstica benedictina. Sant Benet neix el s. V. Cister, al cap de segles, i d´acord amb les inquietuts del seu temps, vol ser un retorn a les fonts, a la Regla de Sant Benet, que ha merescut al seu autor el títol de Patriarca dels monjos d´occident, i el de Patró d´Europa.

Que s´hi fa

El monestir és un lloc de pau, de conreu de l´esperit, de silenci. I alhora lloc de vida comunitària i de treball. Una "escola de servei diví", on la pregària té un lloc principal. Sense pretendre-ho i tot, els monestirs sempre han tingut un influx i una atracció per raó de la seva vida i activitat. Avui dia, si més no, són un reclam del transcendent, una interpel.lació i un interrogant per al nostre món materialista i consumista.

A Solius, on ara som onze monjos, tenim les portes obertes per a qui vulgui fer alguns dies de recés tot aprofitant-se del nostre marc de vida. L´hospitalitat, juntament amb el treball -un taller d´enquadernació- i la litúrgia, és allò que fa que el monestir sigui més conegut pels de fora.

A part que, durant l´època de Nadal, tenim un Pessebre o exposició de dioرames que ve a visitar molta gent.

I si voleu saber més, demaneu per venir a l´hostatgeria i continuarem la conversa.

Jaume Gabarró

Estadístiques dels seminaris de Catalunya

Amb motiu de la diada del Seminari presentem les dades estadístiques de com ha evolucionat el nombre de seminaristes i ordenacions

1.- EL SEMINARI DE BARCELONA ENTRE LES DIÒCESIS AMB MÉS SEMINARISTES DE L'ESTAT.

El Seminari de barcelona se situa ja des de fa alguns anys, com a la 4ª diòcesi més nombrosa en quant a nombre de seminaristes. Als primers anys de la pasada dècada, però, les diòcesis de Burgos i Orihuela-Alacant, havien superat Barcelona. Deixant de banda el Seminari de Toledo, per les seves característiques peculiars, Barcelona se situa entre les grans diòcesis d'Espanya (Madrid i València). És remarcable, en aquest sentit, la gran difèrenci entre Madrid i Barcelona (Tot i que Barcelona és més gran), ja que la primera supera en més del doble a la segona. València també supera en bastant el nombre de Barcelona.

Si tinguessim una estadística observariem que els Seminaris de Madrid, Barcelona i Toledo han tingut un augment progressiu des de l'any 1980 fins el 86-87, però s'observa que des d'aquestes dates hi ha hagut un petit descens. Els seminaris de València i Burgos, per la seva banda, sembla que encara es mantenen en augment. El Seminari de Orihuela-Alacant (on ha estudiat el nostre antic company Sadurní Rodríguez -actualment diaca- d'aquella diòcesi), que en algun moment havia arribat a superar fins-i-tot a Barcelona, també ha patit una baixada important des del 1987 (De 81 a 69) i actualment està estancat al voltant d'aquesta xifra.

El Seminari de Santiago - actualment el 7è en nombre, fa anys que es manté al voltant de la cinquantena.

2.- EVOLUCIÓ DEL NOMBRE DE SEMINARISTES DE CATALUNYA

L'any 1987 fou un any clau en quan a nombre de seminaristes eses refereix, són les xifres més altes, no només a Catalunya, sinó arreu. La majoria de diòcesis -exceptuant Tarragona- han experimentat des d'aquell moment de manera generalitzada un cert descens.

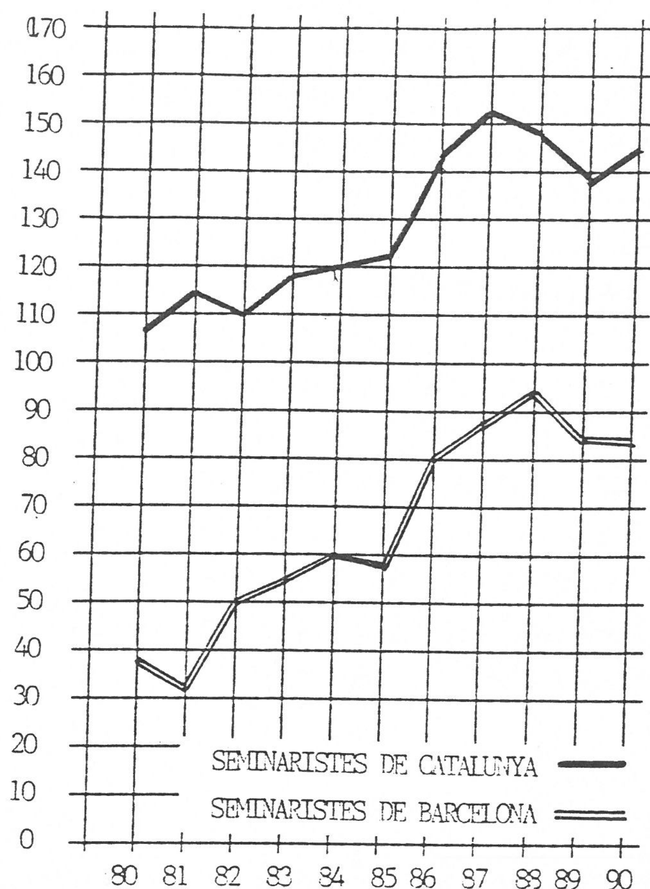
Malgrat tot, enguany el nombre de seminaristes a Catalunya és de 144, xifra només superada en els cursos més àlgids de la dècada. Concretament el 1987 i 88. Barcelona, però, és un cas clar de descens. Ja que de 93 seminaristes l'any 1987 es pasa a 83 enguany. També s'aprecia aquest descens a Tortosa, la segona diòcesi de Catalunya amb major nombre de seminaristes fina ara (igualada aquest any per Tarragona)

Solsona i la Seu d'Urgell estan en el moment més alt d'aquests 10 anys. I les altres diòcesis tenen oscilacions dins una línia no gaire constant.

DIÒCESI	1979-80	1980-81	1981-82	1982-83	1983-84	1984-85	1985-86	1986-87	1987-88	1988-89	1989-90
MADRID	75	115	136	144	177	182	194	205	180	182	178
TOLEDO	80	118	154	164	160	169	133	135	142	137	132
VALENCIA	63	54	75	75	80	86	84	82	96	118	120
BARCELONA	38	32	51	54	60	58	80	88	93	84	83
BURGOS	79	51	68	59	57	63	65	61	61	66	71
ORIHUELA-AL.	37	45	69	67	68	72	75	75	81	69	69
SANTIAGO C.	22	15	21	24	27	36	52	57	56	55	56

Nombre de seminaristes de les diòcesis més nombroses.

El moment més baix de la dècada cal situar-lo al seu començament (anys 80-82) on tenim les xifres globals més baixes, però sobretot aquest mínim s'observa a Barcelona, que només comptava amb 32 seminaristes l'any 1981. Les altres diòcesis per la seva banda no es trobaven amb xifres tan baixes en comparació amb les següents. Fins i tot algunes com Lleida i Girona tenien un nombre de seminaristes major que el d'avui.

Evolució del nombre de seminaristes a les diòcesis catalanes.

3.- ETAPA EN QUE ES TROBEN ELS SEMINARISTES DE CATALUNYA. ENTRADES I BAIXES.

A Catalunya tenim un total de 144 seminaristes. Aquest nombre es troba repartit entre les tres etapes per on sol pasar tot seminarista. Cal descontar aquells que es troben fent el Servei Militar, que actualment són 3 (un a Barcelona, un altre a Tarragona i un tercer a Solsona).

Aquestes són les tres etapes:

L'introductori, que només fa tres anys que funciona com a tal. Compta actualment amb 20 alumnes (12 dels quals de Barcelona i els altres de les restants diòcesis del Seminari Interdiocesà), la majoria corresponen als nous ingresos (20 de 30). El curs Introductori té una durada d'un any acadèmic.

DIOCESI	1979-80	1980-81	1981-82	1982-83	1983-84	1984-85	1985-86	1986-87	1987-88	1988-89	1989-90
BARCELONA	38	32	51	54	60	58	80	88	93	84	83
GIRONA	10	13	7	11	13	12	13	10	5	4	6
LLEIDA	11	13	11	8	9	10	11	8	7	6	6
SOLSONA	7	5	4	5	3	5	5	6	6	4	7
TARRAGONA	13	16	17	15	12	11	3	8	8	10	14
TORTOSA	17	24	15	14	12	16	18	18	17	16	14
URGELL	2	2	3	1	3	4	4	3	4	4	5
VIC	8	9	2	12	8	6	9	11	8	10	9
-CATALUNYA-	106	114	110	118	120	122	143	152	148	138	144

Estudis a la facultat: és on se situa el gruix més important de seminaristes, i es situa en el quinqueni d'estudis a les Facultats Eclesiàstica de Filosofia (Els dos primers cursos) i a la de Teologia (els 3 següents). Actualment n'hi ha gairebé un centenar d'alumnes, dels quals la meitat pertanyen al Seminari de Barcelona, i cal destacar el nombre important de Tarragona i Tortosa (11 i 13 respectivament).

L'etapa diaconal: Cal situar-la normalment en aquell parell d'anys previs a l'ordenació sacerdotal. En aquest periode es troben 30 seminaristes, dels quals 26 són de Barcelona. Cal assenyalar que fora de Barcelona, aquest periode sol tenir una durada inferior als 2 anys: Ja que alguns d'aquests seminaristes reben el diaconat quan encara estan en periode d'estudis a la Facultat.

En quan al capítol de baixes, és a dir els seminaristes que han deixat qualsevol d'aquestes tres etapes, el curs pasat, sumen un total d'11 a tots els Seminaris de Catalunya dels qual 8 són a Barcelona.

DIÒCESI	INTRODUCTORI	FILOSOFIA/TEOLOGIA	ETAPA DIACONAL	ENTRADES 89-90	BAIXES 88-89
BARCELONA	12	44	26	14	8
GIRONA	2	4	-	5	1
LLEIDA	-	6	-	1	1
SOLSONA	2	3	1	2	-
TARRAGONA	2	11	0	3	0
TORTOSA	-	13	1	2	1
URGELL	2	2	1	3	0
VIC	-	8	1	0	0
TOTAL	20	92	30	30	11

4.- NOMBRE D'ORDENACIONS SACERDOTALS A CATALUNYA.

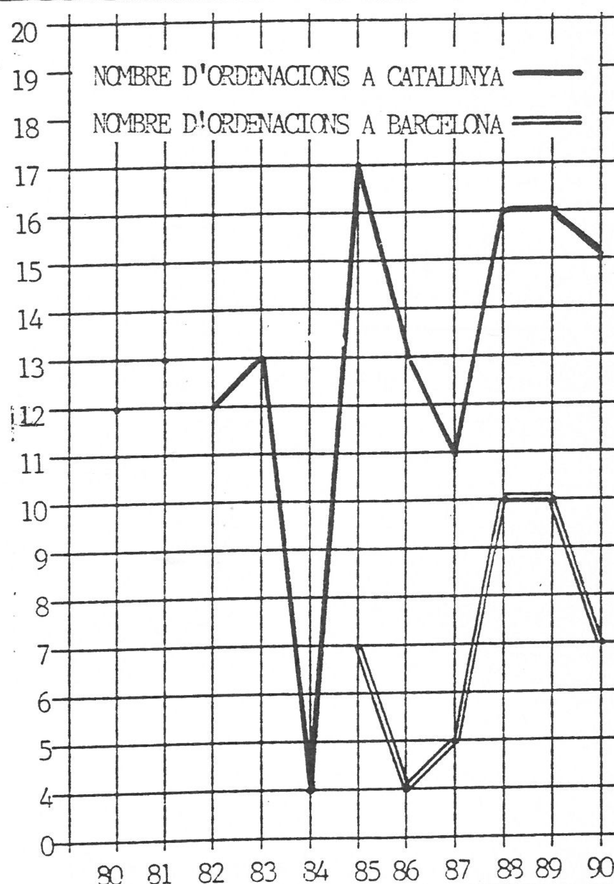
El nombre d'ordenacions sacerdotals, global de Catalunya, no ha variat excesivament a tota la dècada. oscil.la entre 11 i 17, si exceptuem el cas inexplicable del curs 83-84 on només s'ordenaren 4 a tot Catalunya (1 a Barcelona).

És destacable el fet que aquests darrers anys a Barcelona s'ha arribat a la decena d'ordenacions. Enguany també serà així, tot i que a les dades estadístiques encara no es comptabilitzen algunes ordenacions ja previstes. Comparant-ho amb les altres diòcesis, es pot dir que s'ordenen en un any a Barcelona gairebé el que s'ordena en una dècada a la restants diòcesis.

El nombre més baix d'ordenacions està a Urgell, 4 a tota la dècada.

L'any amb més ordenacions ha estat el corresponent al curs 84-85, amb 17 ordenacions, aquell curs espectacularment LLeida n'ordenà 5 (només 6 en els altres 8 anys) mentre que Barcelona n'ordenava 7 i 5 es repartien entre les altres diòcesis.

En total, 117 ordenacions en 9 anys en tot el Principat.

DIÒCESI	1979-80	1980-81	1981-82	1982-83	1983-84	1984-85	1985-86	1986-87	1987-88	1988-89	1989-90
BARCELONA			3	2	1	7	4	5	10	10	7
GIRONA			3	2	1	1	2	2	2	2	1
LLEIDA			0	2	2	5	0	1	0	0	1
SOLSONA			0	2	0	1	2	0	0	1	0
TARRAGONA			1	2	1	2	3	0	0	1	1
TORTOSA			2	1	0	1	2	1	3	0	3
URGELL			0	1	0	0	0	1	0	2	0
VIC			3	1	1	0	0	1	0	0	2
-CATALUNYA-			12	13	4	17	13	11	16	16	15

L´ Enquesta

Amb motiu de la campanya del Seminari i a iniciativa d´un grup de seminaristes, el Seminari està portant a terme una gran enquesta entre els joves de les nostres parròquies per saber que pensen del prevere, de la seva tasca i la seva vocació. Les dades d´aquesta enquesta seran presentades el 10 de novembre, en un acte on també se celebra el 10 aniversari del Centre d´Acolliment.

1.- LA PROPOSTA.

A iniciativa d´alguns seminaristes que crèien convenient que la "Campanya del Seminari", comptés amb una major participació dels seminaristes, fou proposat a Mn Ramon Prat, com a rector del Seminari, la idea de fer una gran enquesta entre el jovent sobre el prevere i la vocació sacedotal. Els engrescadors d´aquesta enquesta serien els mateixos seminaristes, a través de l´ampla nombre de joves que tracten. Les finalitats de l´enquesta serien:

-Saber qué pensen els joves sobre aquesta temàtica.

-Fer reflexionar aquests joves, sobre que aquestes qüestions que difícilment se les haurien plantejat.

-Aconseguir que aquesta enquesta sigui un material vocacional útil per emprar-lo i treballar-lo.

La idea fou acollida per Mn Prat amb gran interés. L´equip de superiors confirmà aquest interés, a l´igual que PORTAL OBERT, que es compromet a ésser el mitjà de comunicació que difongui les dades sorgides d´aquesta enquesta un cop sigui comptabilitzada i analitzada.

2.- LA TASCA DELS SEMINARISTES

El primer pas fou trobar un grup de seminaristes, disposats a col.laborar en la redacció de l´enquesta, el seguiment i la recollida de dades.

Els altres seminaristes per la seva banda, hauran de distribuir l´enquesta entre el màxim nombre possible de joves; vetllant perquè aquests la responguin i la facin arribar.

El seminarista fent aquest seguiment als joves als que ha fet arribar l´enquesta pot ajudar-los a reflexionar sobre aquesta temàtica vocacional i solventar aquells dubtes o incomprensions que el jove pugui trobar a l´enquesta.

Si cada seminarista aconsegueix un nombre important de respostes, s´aconsegueixen les següents finalitats:

-Tenir un gran nombre de respostes, amb les quals l´enquesta es converteix en un estudi amb certa fiabilitat i garantia, tot i que sempre s´ha d´anar amb cura en extrapol.lar o justificar unes simples dades.

-Aconseguir que el seminarista participi a la "Campanya del Seminari" no només entregant unes fulles amb preguntes, sinó també explicant-les i situant-les en el context adequat, així com informant dels perquès de l´enquesta:

-Lograr que molts joves (noisnoies) se sentin interpel.làts per aquestes preguntes i no ailladament o en solitari, sinó sabent que poden recórrer al seminarista que ténen proper per consultar o aclarir qualsevol dubte.

3.- L ´EQUIP DE SEGUIMENT

Un cop format aquest equip, es formularen les bases per fer l´enquesta i es feu un primer esboç de les preguntes a plantejar. El projecte inicial fou revisat per l´equip de superiors i aquests confirmaren les idees inicials.

Ara la tasca de l'equip es vetllar perquè les enquestes siguin adequadament distribuïdes, amb la col.laboració dels seminaristes i dels preveres de la diòcesi, als quals se'ls hi ha enviat una carta perquè també col.laborin.

Un cop distribuïdes les enquestes, comença un periode de temps prudencial perquè aquestes siguin contestades i treballades. Després d'això, les enquestes arribaran i llavors començarà la costosa tasca de recollir totes les dades, ordenar-les i analitzar-les.

Perquè això sigui possible l'equip es reunirà durant uns quants dies a les vacances, per poguer realitzar aquesta tasca de manera intensiva i exclusiva. Un cop aquesta tasca estigui feta, podran fer-se públiques les dades. Aquestes, però, només es donaran a partir del dia 10 de novembre, data destinada per aquesta finalitat.

4.- L'ACTE DEL 10 DE NOVEMBRE.

El Seminari organitzarà una jornada complerta per aquest dia. Hi confluiran varis esdeveniments:

D'una banda el 10è aniversari del Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals. És a dir la Institució del Seminari que vetlla per aquelles vocacions que volen entrar al Seminari, però necessiten un procés de discerniment. El fet de portar 10 anys realitzant aquesta tasca és una gran joia pel Seminari que ho vol celebrar d'una manera especial.

D'altra banda, la posta en públic dels resultats de l'enquesta És per això que a aquesta diada seran convidats tots aquells que hagin col.laborat en la campanya de l'enquesta i com no, aquells que l'han respost. D'aquesta manera, aquest acte es convertirà en una reunió multitudinària.

Així doncs, l'aplegament d'aquestes dues intencions, farà d'aquesta diada una jornada vocacional complerta. Molts joves coneixeran per primer cop que és i com és el Seminari, i en concret el Centre d'Acolliment de Vocacions, i quina és l'opinió dels joves -és a dir d'ells mateixos-sobre el sacerdoci i la vocació presbiteral, segons les respostes de l'enquesta.

PORTAL OBERT, es complaurà en publicar a les seves planes, els resultats d'aquesta enquesta ambiciosa i totes les conclusions que es desprenguin de la tasca realitzada per l'equip de Seguiment.

I ara transcriurem les preguntes que en formularan als joves, és a dir l'Enquesta pròpiament dita:

Dades estadístiques:

-Edat
-Sexe
-Estudis
-Treball
-Poble
-Barri
-Ciutat

**Formes part d'algun grup: confirmació, catequesi de joves, moviment apostòlic., escoltisme, esplai, altres?.

Preguntes concretes:

1.- Què és per tú el capellà?

2.- Et sembla que val la pena avui en dia ser capellà? Per què?

3.- Què és el que més destacaries del que fa? Digues tres o quatre característiques.

4.- Com a jove, que és el que demanes a un capellà?

5.- Com veus la relació del capellà amb el laic?

6.- Per què no hi han més joves entre nosaltres que es decideixin a ser capellans?

Motiu de l'enquesta:

*Amb motiu del Sínode dels Bisbes d'aquest setembre que tractarà sobre la formació dels futurs preveres i la publicació de la pastoral del Sr. Arquebisbe *La joia de ser capellà*, hem cregut convenient copsar l'opinió dels joves*

***** L'enquesta s'ha de retornar abans del 30 d'abril *****

Seminari de Barcelona

Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals

El Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals, compleix 10 anys en la seva tasca de vetllar per possibles vocacions per la diòcesi. Mn Eusebi Mansilla explica el balanç d'aquests anys i la tasca que es fa al Centre.

El "Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals" va néixer per apropar els joves a la realitat de l'Església, i acollir i fomentar les vocacions.

Instal.lat a l'edifici del Seminari (C/ Diputació, 231) de Barcelona, va ser inaugurat en la diada de Sant Josep, del 1979, pel nostre Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany.

Al llarg d'aquests deu anys han passat pel Centre 164 joves. D'aquests cent seixanta-quatre, 8 ja són sacerdots, 6 són diaques, 3 es troben en l'etapa diaconal, quinze són actualment seminaristes de la nostra diòcesi; tres ho són d'altres diòcesis; dinou pertanyen a Comunitats Religioses i dotze es troben, en l'actualitat acollits al Centre.

Aquí hi troben una formació adient a la trajectòria vocacional, i a la vida de germanor. Hi troben també, l'orientació i el suport espiritual que precisen per seguir el camí.

La temàtica d'aquesta formació ha estat força diversa. S'han tractat temes sobre el discerniment de la crida de Déu, sobre Jesucrist els Evangelis, l'Església, la vida interior, la psicologia humana, les virtuts de la vida cristiana, l'acció pastoral de la vida parroquial, la dimensió contemplativa de la vida, les qualitats del prevere, les perspectives del ministeri sacerdotal, els camps de treball de la nostra diòcesi, el celibat sacerdotal i altres de la temàtica vocacional.

Aquests punts de formació els han donat els nostres bisbes i preveres de la diòcesi, a les trobades mensuals que tenen els joves i que es perllonguen al llarg d'un diumenge, començant amb el rés de Laudes i acabant la jornada amb la celebració de l'Eucaristia.

Al llarg de l'any es celebran Trobades extraordinàries com són els Exercicis Espirituals al Santuari de la Gleva; la convivència d'Estiu a Fustanyà (Pirineus) i la Trobada festiva de Nadal.

S'han editat publicacions vocacionals per orientar sobre la crida de Déu.

EUSEBI MANSILLA

Testimoni d'un jove que ha estat al Centre d'Acolliment

Vaig anar en un moment que necessitava que em parlessin de la vocació sacerdotal i necessitava també, reflexionar-hi. Vaig trobar una gent molt maca que es feia les mateixes preguntes que jo. Amb ella vaig poder parlar de la nostra vocació, canviar impressions, posar en comú vivències, pregar i, finalment, decantar la meva vida vers la vocació que vèia que Déu m'oferia.

Seminari Menor Diocesà

El Seminari Menor Diocesà de La Conreria, continua desenvolupant una tasca important amb adolescents que es plantejen seriosament la seva vocació cristiana.

El Seminari Menor Diocesà, continua desenvolupant una tasca de discerniment d'un centenar llarg d'alumnes adolescents que es plantejen quina és la seva vocació, quina és la voluntat de Déu a les seves vides. Alguns la trobaran a la vida sacerdotal, d'altres en múltiples camins.

Un equip de capellans i laics vetllen pels nois que en règim d'internat (de dilluns a divendres) conviuen al voltant de la pregària, la convivència, l'estudi, l'esport, les activitats culturals...

L'ambient incomparable de la muntanya de la Conreria, és el marc on es desenvolupa aquesta important tasca en atenció a aquest grup de nois que resideixen o hi pujen ocasionalment. De totes les actuacions que es duen a terme cal destacar dues com a bàsiques:

1.- L'estudi

L'estudi és una part molt important en la formació d'aquests nois que cursen la darrera etapa de Bàsica (6è, 7è i 8è) i el BUP. Capellans i laicss realitzen les tasques de professorat en constant contacte amb l'alumne, vetllant pels seus estudis.

El nombre petit d'alumnes per curs, afavoreix aquest seguiment (no s'arriba a la vintena d'alumnes per curs). Els professors vetllen també per les activitats para-acadèmiques que complementen la tasca estricta de les classes.

Però l'estudi no només són les classes, el Seminari Menor té una cura especial per l'estudi personal de les assignatures, això es possible gràcies als estudis comunitaris i a la disponibilitat d'un tutor per aclarir qualsevol problema en que es trobi l'alumne.

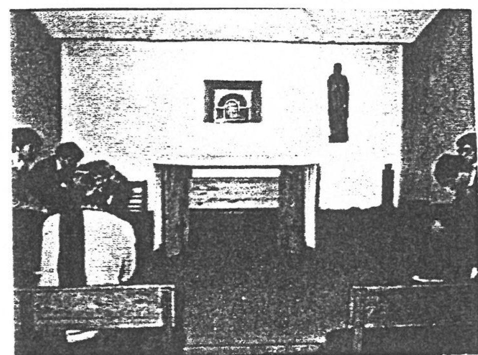

2.- L'atenció espiritual.

L' atenció espiritual és l'altra gran preocupació del Seminari Menor. No només s'educa com a persones i com a estudiants, sinó que s'atenen les necessitats espirituals i vocacionals dels nois.

Així doncs, cada dia tenen la pregària del matí i del vespre, així com també una missa comunitària un dia a la setmana, els altres dies, aquells que vulguin poden participar de l'eucaristia així com de la confessió.

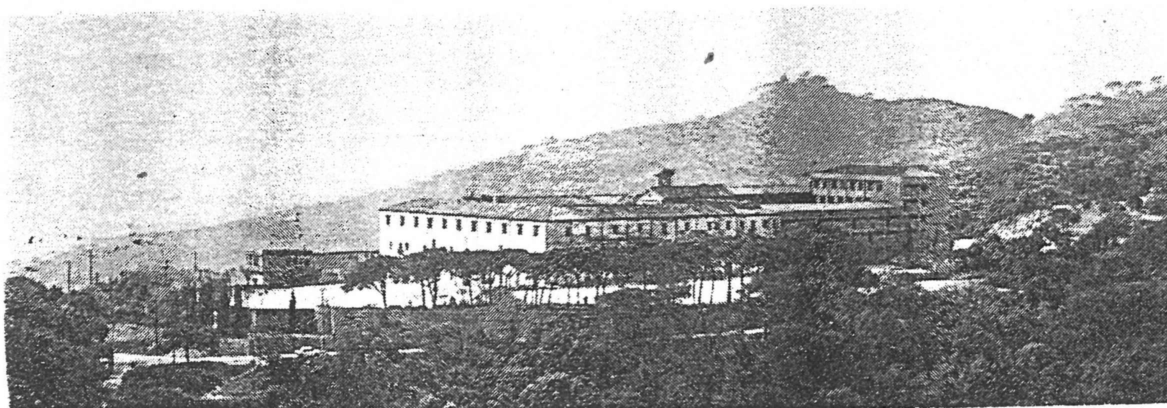
Els superiors, i en especial el Director Espiritual vetllen pel procés vocacional de cada noi, mitjançant entrevistes o reunions de grup. A mesura que pasa el temps, el noi es decideix pel camí que creu que és per on Déu el crida, llavors el Seminari Menor mostra un interés especial per aquells que se senten cridats al sacerdoci, i que constitueixen el grup de "vocacionats", els altres nois també tenen l'atenció necessària d'acord amb el camí que han triat.

N'arriben molts a ser capellans?

El Seminari Menor, ajuda a molts joves a descobrir la seva vocació cristiana i a plantejar-la sigui quina sigui des d'una perspectiva evangèlica. Això sol, ja és molt important, però a més el Seminari Menor és una institució diocesana que ha proporcionat i proporciona un bon nombre de preveres a la nostra diòcesi. És cert que molts no segueixen el camí del sacerdoci i que d'altres abandonen la possible crida amb els anys, però també és cert que molts arriben fins al final dels estudis teològics i segueixen el camí diaconal/presbiteral. Actualment es troben en aquesta situació 3 diaques, 1 a l'etapa diaconal i 5 acabant els estudis de Teologia.

Seminari Menor Diocesà -Barcelona

Testimoni: Pere Carulla, a la vora del presbiterat

En Pere Carulla és un diaca de la diòcesi de Barcelona, que properament serà ordenat de prevere. En aquest testimoni és recull quina és la seva experiència del Seminari i de l´etapa diaconal, així com quina és la tasca del capellà dels nostres dies.

L´estada al Seminari

L´any i mig d´etapa diaconal és quelcom diferent als cinc anys de Seminari. Tot i fer aquesta afirmació valoro molt positivament la meva estada al Seminari. Tres coses motiven aquesta valoració positiva:

- Una actitud d´agraïment a Déu pel do de la voccació i a la gent (companys, superiors, rectors...) que m´han acompanyat en aquest procés.
- Que l´etapa de Seminari no és quelcom que hom ha de passar forçosament com una condició "sine qua non" per ser ordenat prevere, sino que, per a mi, ha estat un moment de formació i de reflexió sobre el que estic "cridat" a ser. almenys així ho he intentat viure. Un cop acabat el temps de viure en "residència", crec que el temps de "Seminari" continua. La nova situació et demana una formació i una reflexió continua.
- Que l´etapa de "Seminari" la valoro com una escola d´actituds. Crec que en la nostra tasca pastoral desenvolupem el que hem viscut al Seminari (el treball conjunt, la pregària, l´estudi...) Això no és del tot fàcil però cal fer un esforç diari.

Vida de Seminari i vida parroquial

Hi ha diversos trets que diferencien la vida de seminari de la vida de parròquia:

- No hi ha un horari concret en funció del qual s´estructura tota la jornada. És la vida mateixa, la pastoral, la que determina el ritme de vida. Adaptar el teu temps al temps dels altres.
- S´assumeix més directament la responsabilitat de transmetre la fe. engrescar joves i grans cap un autèntic trobament amb Crist i no fer "fans" personals.
- Aprendre a treballar pastoralment en conjunt. Assumir la riquesa i les dificultats d´aquesta col.laboració amb els altres preveres de la parròquia, l´arxiprestat, la zona, amb els laics,...

La tasca del prevere

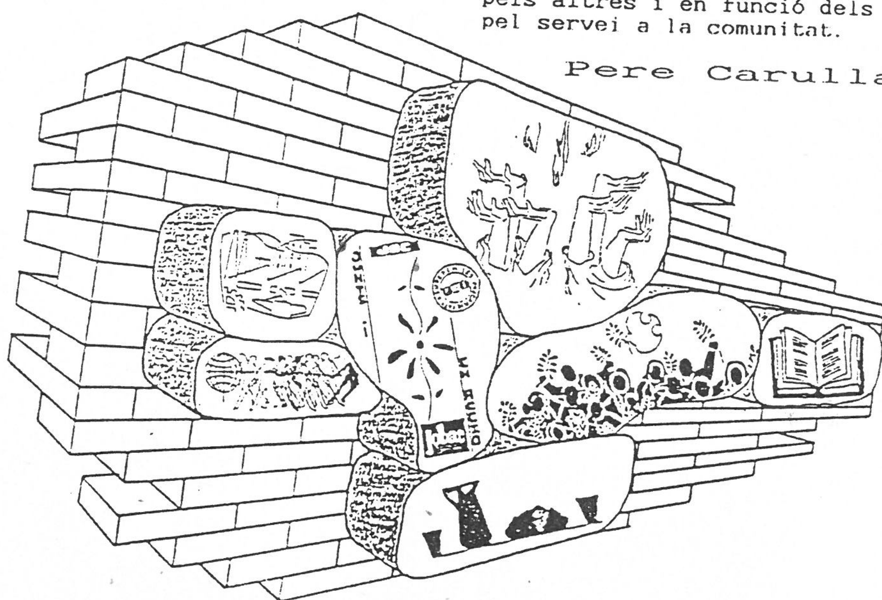
Tots aquests trets configuren una manera de fer i de ser concreta: estar entre els homes. Com un més, amb les pròpies qualitats i defectes, com aquell que col.labora amb el bisbe, i que testimonia, fa present i ajuda als altres a descobrir Crist enmig dels homes.

Aquesta manera de ser prevere és la que desitjo dur a terme. La propera ordenació serà el pas definitiu per desenvolupar-ho plenament.

Aquest fet, la propera ordenació, és viscut per tota la comunitat: joves, avis, infants, matrimonis, religioses... Molta gent pregunta, quan serà? Quan cantaràs missa?. Això aporta un element important: la dimensió comunitària dels sagrament de l´Orde..

El do de l´ordenació presbiteral és rebut per una persona, però és compartit per tota la comunitat. No rebré el sagrament de l´orde per a mi simplement sinó també pels altres i en funció dels altres, pel servei a la comunitat.

Pere Carulla

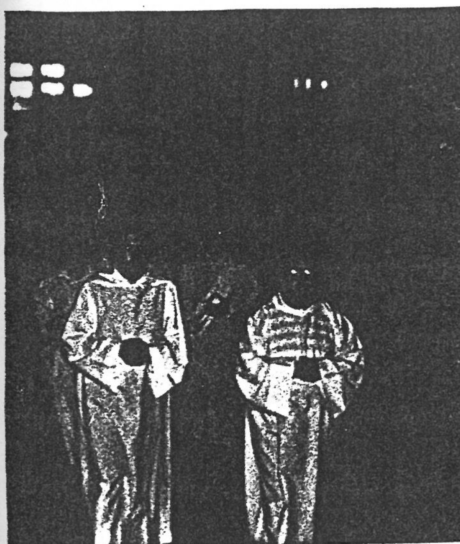
Testimoni: Manuel Coronado, a la vora del diaconat.

En Manuel Coronado és un seminarista en etapa diaconal a la vora de l´ordenació diaconal. En Manuel ens explica com viu la seva propera ordenació i quin balanç fa del temps de Seminari i del canvi a l´etapa diaconal.

L ESTADA AL SEMINARI

És difícil valorar en unes quantes línies, tota una experiència de set anys de camí al Seminari. Al llarg d'aquest temps han estat moltes les vivències i molts els moments importants.

Hi ha una cosa que desitjo destacar de la meva estada al Seminari. És la convivència; tant amb els companys com amb els superiors i tot el personal del mateix. Hi ha hagut de tot, com a tota família, bons moments, estones de tensió, de nervis, estones entranyables, etc. Però per damunt de tot, hi ha hagut alegria; una alegria que, a mí, personalment, m'ha ajudat a caminar i mirar endavant, a superar els moments difícils i a viure un clima d'autèntica "família".

PORTAL OBERT

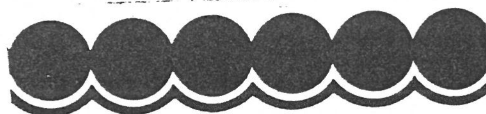
L ETAPA DIACONAL

En aquest darrer curs, ja he residit a la parròquia -a la de Santa Engràcia- i, certament, és molt diferent aquesta època a la viscuda al Seminari. En un principi no sabia com podria anar aquesta nova etapa. La veritat, però, és que m'he adaptat perfectament; la comunitat parroquial m'ha ajudat força i els companys de casa -vivim 4- s'han preocupat de que no em faltés de res i em trobés ben acollit.

L´ORDENACIO DE DIACA

Ara ja -en aquest curs, si Déu vol- m'arribarà l'ordenació diaconal. Aquesta etapa l'estic visquent molt intensament, com un temps que Déu em regala per viure'l en la gratuïtat, en l'esperança. En tot aquest procés està intervenint molt la meva comunitat parroquial; ells m'animen i es preocupen per mí, viuen la propera ordenació amb la mateixa alegria i gratuïtat que jo l'estic visquent.

Això m'ajuda molt. A la vegada però, m'exigeix l'estar atent a la meva vocació, el revisar la meva entrega als altres, l'estar atent a les necessitats concretes que a la comunitat vagin sortint.

LA TASCA DEL PREVERE

Crec que aquesta és la missió del prevere diocesà avui dia. L'estar atent, ser sensible a les necessitats d'aquells que li han estat confiats, tant els que són de la parròquia com els que no hi venen mai. El prevere ha de tenir, avui, més que mai, una vida de pregària i una vida espiritual profonda per poder veure la realitat que l'envolta.

PO

Jo demano a Déu que em concedeixi el poder estar atent sempre a les necessitats i anhels d'aquells que m'envolten, dels que són a prop meu però que no vindran a la parròquia mai. Que pugui exercir el ministeri diaconal -el temps que duri- com a autèntic servei als germans.

ÀNIMS!!

Els que us esteu pensant la vocació presbiteral, ànim! Val la pena!. Jesucrist ens precedeix en el caminar diari al costat dels germans. No tingueu por! Déu obre camins on nosaltres creiem que era impossible caminar. Confieu en Jesucrist! Si jo hagués pensat només en mi, si hagués cregut que, tot sol, podia arribar a ser prevere, vés a saber on seria ara. És Déu però, Ell mateix qui t'agafa de la mà i et porta, és Ell el que et fa caminar i posa al teu costat un poble amb el qual pots ser prevere!

ANIM!

MANUEL CORONADO I PORTILLO

A Polònia amb Taizé

Un parell de seminaristes estigueren a l´Encontre Internacional de Taizé a Polònia. Aquest article mostra l´experiència personal d´aquests companys i els seus acompanyants a partir de les anècdotes i detalls que visqueren.

Pese a que se notó un cierto cansancio general durante el viaje dos días), después del gran alboroto organizado por conseguir los documentos imprescindibles, sobre todo el visado, fue una experiencia digna de enmarcar en el recuerdo.

Tal vez el recorrido, por cierto, ya esperado, fue algo aburrido. Tan sólo una autopista fue la dominante vista del viaje. Se ha de mencionar lo divertidas que són las autopistas en los países del Este: montañas rusas, eso sí, sin curvas.

La primera impresión al llegar a Wroclaw, fue para algunos muy distante a lo que hubieran pensado, antes de emprender esta asombrosa aventura. Pàra otros, el sentirse turistas invasores cargados de dinero les resultaba incómodo.

Se ha de reconocer que estabamos perdidos el primer día. La comida simplemente comestible, parecía comida militar de campaña. Pese a todo, en la acogida por parroquias,se nos atendió de una forma immejorable, por ejemplo, antes de todo recibimos un té calentito. Después se nos acompañó a cada uno a las casas en que estábamos distribuídos.

Si con el inglés nos pudimos defender en la parroquia, en la casa nos fue al principio, imposible la comunicación. Poco a poco, con gestos, ruídos y palabras sueltas en inglés o francés nos fuimos entendiendo. Algunos ni eso.

Un dia funcionaba más o menos de la siguiente manera: A las 8´00h teníamos eucaristía, por lo que almorzábamos en casa, y seguidamente, una plegaria en la parroquia, que se continuaban con trabajos en grupo, en los que se cambiaban impresiones. Después íbamos a comer, todos juntos, a una de las tres zonas en que se situaban las acogidas.Por la tarde, plegaria conjunta de todos los países, después de la cena que se daba a las 17´30h. Para finalizar, marchando cada uno a su casa

Alguno aprovechó para hacer recorrido turístico, por ejemplo escapándose a Varsovia o a Chestokova . Pero aún así, nos quedamos sin saber de cierto, la realidad del país. Sobre todo porque la gente fue tan acogedora que algunos, por lo que supimos a nuestro regreso, habrán pedido créditos a los bancos para poder mantenernos.

El día de fin de año, que coincidió en domingo, fue algo especial. Para empezar la misa fue más tarde, aunque algunos no asistieron ya que cada traductor decía una hora.

Cada uno comía en casa con la familia que le pertocaba. Tal vez fue el momento de más contacto con ellos. Fue cuando descubrimos que desconocían muchas cosas oomunes en nuestro país, como las olivas o los berberechos, pero ellos respondían con otros comestibles con lo que nos encontrábamos en la misma situación.

Nuestro turrón y el champán búlgaro hadían una mezcla explosiva, pero esto son sólo anécdotas.

Si en nuestro país las uvas se comieron tarde, allí las comimos 5 minutos antes, y además invisibles. Eso sí, después de una plegaria y continuando por una eucaristía que daba paso a la gran fiesta, con la dominante del agua con gas.

En el momento de marchar, quedaron algunas lágrimas congeladas en aquel hermoso lugar. Era despedirse de mucha gente y de muchas cosas.

La vuelta fue más rápida, sin grandes problemas en la frontera,cosa que extrañó mucho.

Esta es nuestra experiencia, en un pequeño resumen, ya que una extensa explicación nos es imposible plasmarla en el papel. Por ello recomendamos que cada uno viva la misma experiência, aunque sea en otro lugar, pues merece la pena.

Rafael de Sivatte: Amb els pobres com Ellacuría.

Rafael de Sivatte és professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Ell serà un dels jesuites que anirá a El Salvador a substituir Ellacuría i els seus companys assassinats per membres de l´Exercit salvadoreny. Els alumnes de la Facultat de Teologia abans de la seva marxa, realitzaren un petit acte de homenatge i comiat.

Mentre l´opinió pública internacional tenia fixats els ulls a El Salvador per la masacre d´un grup de jesuites i dues dones, i s´investigava la clara relació de l´exercit amb el succés, un bon nombre de jesuites s´oferien per substituir als seus germans assassinats.

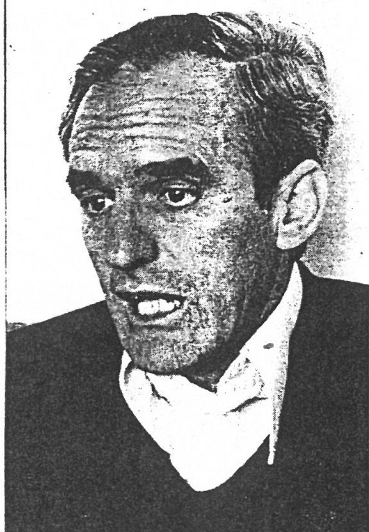
La UCA (Universitat Centroamericana) havia perdut, començant per Ignacio Ellacuria a alguns personatges de la vida social i cultural de El salvador difícilment substituibles, pero fora de les fronteres d´aquest pais centroamericà alguns membres de la Companyia de

membres de la Companyia de Jesús, estaven disposats a donar-ho tot per ocupar el buit que havien deixat aquests nous màrtirs de l´Evangeli.

El P. Sivatte

El P. Rafael de Sivatte és un d´aquests homes valents i entregats que creu que val la pena deixar totes les seguretats que té aquó a Catalunya, per entregar-sa a una tasca encara més gran: donar

Rafael de Sivatte, de professor de la Facultat de Teologia, a membre de la Universitat Centroamericana de El Salvador.

Germà Ellacuria

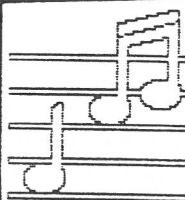
la vida pels pobres i l´Evangeli.

Ell sap al que s´enfronta i sap que no serà gens fàcil la seva estada. Fins i tot la riquesa de la vida comunitaria jesuítica, es veura trencada per les mínimes mesures de seguretat que han de prendre. I és que la UCA no es pot permetre, que sigui assassinada de cop una altra vegada tota la comunitat.

També sap que deixa molts amics a tot Catalunya, una parròquia a Lleida, i unes classes a la Facultat de Teologia. Certament és un dels professors més valorats per part dels alumnes i del Claustre. No només per la seva vàlua intel.lectual, sinó per la coherencia amb que tracta el que ensenya i el que viu.

Comiat a la Facultat

Abans de que en Rafa Sivatte partís cap a les terres sudamericanes, els alumnes de la Facultat li van voler fer un petit acte de comiat i d´homenatge. Es va volguer fer quelcom senzill, d´altra manera no hagués agradat al mateix Sivatte. Se li entregaren uns diners (recollits pels alumnes) una caricatura, i es recità un poema escrit per un alumne on es realitzava un paral.lelisme entre la crida feta per Déu a Abraham (perquè sortís de la seva terra i anés a la terra que el Senyor li mostraria -Gn 12-) i la crida a deixar la terra catalana, per anar a terres salvadorenyes. En Xavier Morlans, també professor de la Facultat i coneixedor d´aquell pais centroamericà (autor de la cançó "Allà a El Salvador"-testimoni de la seva darrera visita-) recità la cançó "Germà Ellacuria" , traducció al català de la cançó de Luis Alfredo, i que ara us transcrivim:

"Germà Ellacuria"

Quan ningú ja no creu en utopies
quan ens diuen que la vida només
és per disfrutar,
el teu gest germà Ellacuría
m´inspira i desafia
a donar-me sens parar(bis)

Salvador, San Salvador,
terra de màrtirs i de dolor.
Salvador, San salvador,
hi escriuen amb sang
una història d´amor.

És la sang dels màrtirs
que han caigut,
la sang que rega la terra
i la fa fructificar,
és la sang dels desapareguts
dels qui no s´han fet enrera
quan la mort els ha cridat.

Oscar Romero, no ets l´últim
ni el primer,
en el rosari de vides
que s´immolen per la pau,
em pregunto quants més donaran
la vida
perquè aquesta nova albada
aparegui sobre el món.

"ROMERO", el film

"ROMERO" és una pel.lícula costejada per l'Església Nordamericana que narra els darrers anys de vida de l'Arquebisbe O.A. Romero. El film ha brillat per la manca de promoció i la poca durada a les cartelleres. Malgrat això, presentem un comentari d'aquest reportatge dramàtic però fidel de la vida d'un home que morí per l'Evangeli i el seu poble.

Sense gairebé cap publicitat s'ha estrenat per un breu periode de temps, en un parell de sales barcelonines, la pel.lícula Romero, o recorregut pels darrers anys de la vida de l'arquebisbe salvadoreny assassinat.

Alguns seminaristes, individualment i altres en grup (com és el cas de Diputació) han vist el film. Pels que encara no l'heu vist i ja difícilment podreu veure a la gran pantalla, serveixi aquest comentari.

Història d'una conversió

La pel.lícula és més la històris d'una conversió que de la pròpia vida de Romero. El film s'inicia quan Oscar Arnulfo Romero era ja un monsenyor candidat -encara que amb poques possibilitats aparents- a convertir-se en el futur arquebisbe de Sant Salvador. Certament Romero no comptava amb les simpaties populars -com sí les tenia el futur arquebisbe Damas-

Malgrat això serà l'escollit per Roma per ocupar la seu de tant complexa diòcesi, situada en tan complexe pais que balla al so del "totpoderós" exercit, legitimat per eleccions manipulades.

El film vol fer veure, com Roma vol estalviar-se qualsevol problema triant un bisbe no conflictiu, gens revolucionari i amb salud delicada.

Però l'intenció vaticana, aplaudida pels estaments més alts de la política i l'exercit salvadoreny no sortirà efecte.

Romero cada vegada que la vida li dóna cops se sent més fort i més allunyat de la seva por i de la possibilitat d'una mort repentina. I la seva neutralitat inicial és converteix progressivament en participació activa en favor dels oprimits.

Mentre els seus sacerdots moren i són torturats, Romero omple el buit popular que aquests deixen, en la seva tasca vers els més senzills i humils de la societat, amb aquells que reclamen justícia i llibertat.

D'aquesta manera aquell pacífic intel.lectual és converteix en un lider per al poble: "Tu éts el nostre portaveu" li diuen uns humils ciutadans que són oprimits per l'exercit, a l'igual que el mateix arquebisbe -registrat i despullat-.

I, mentre aquesta conversió es produeix, Romero es transforma en un perill, un obstacle, un subversiu: "Ja no el puc protegir, ja no puc assegurar la seva seguretat" exclama un coronel de l'exercit - antic "amic" de Romero- quan veu que pels seus actes, per la seva fidelitat total a l'Evangeli, s'ha autocondemnat a mort i la sentència dels paramilitars està a punt d'arribar.

I, abans de la seva mort, Romero pateix el camí del calvari, passant per la pressó, acusat de subversiu quan acabava d'alliberar un pressoner que era del mateix govern. Humiliat quan intenta recuperar el cos de Crist pressoner a una Església presa per l'Exercit. Aquesta escena dramàtica acaba amb el triomf de Romero i els seus humils seguidors que aconsegueixen sense cap arma recuperar l'església ocupada per uns violents militars, carregats d'armes fins a les dents, de la mateixa manera que Jesús passava per entremig d'aquells que el volien apedregar sense que ningú gossés tocar-li.

La mort de Romero, planificada pper grups paramilitars es decidirà a sorts -com la túnica de Jesús- es produeix mentre celebra l' Eucaristia on es conjuga l'estar amb el poble i estar amb Jesús (en aquest cas sagramentat-. Un assassí amb metralleta acaba amb la seva vida. El calze que estava consagrant cau de les seves mans, ajuntant les sangs de Jesús crucificat i la del màrtir Romero.

J.R.

El forjador d'església

Hi ha qüestions que preocupen especialment a la gent que es mou en el món de l'educació en el lleure. El testimoniatge de la fe dels monitors n'és una d'elles. No m'agrada pensar en un monitor que s'imposa, en les seves tasques pròpies, l'obligació de donar raó de la seva creença com si fos la resolució d'un planteig metòdic de certes veritats indiscutibles, una mica alienes a ell mateix. Més m'estimo contemplar aquell monitor que viu la seva fe senzillament com a passió. La passió que ho omple tot és la passió d'aquell que s'ha enamorat del Crist. Passió que el porta a estimar la justícia en la donació als infants. Els infants confiats a un Centre d'Esplai Cristià s'apropararan molt més a Jesús no pas en els discursos catequètics de mitja hora, sinó més aviat a través de la vida del monitor. Jesús es fa present en l'alegria, en la disponibilitat, en el servei gratuït, en el somriure generós, en la pregària de tots els instants del monitor. Fer present Jesús a l'Esplai vol dir que aquell monitor no només visqui per aquella monitora tan *especial*; que aquell monitor no escatimi hores als infants per anar de *farra cervesera*; que aquella monitora cerqui el nen *pallissa*...

Testimoniar Jesús a l'Esplai no ha d'ésser tant diferent de fer-ho com en qualsevol altre àmbit de la vida d'un jove. I fer-ho és molt senzill. Potser per això mateix, en un món tan utilitarista com el nostre, ens costa d'entendre-ho.

Els monitors són els homes i les dones de l'esperança. D'aquella esperança sempre jove que es va guanyant dia rera dia, en el combat de la quotidianeitat. Els monitors, com a cristians, són els treballadors d'un regne que ha arribat però que encara no han assolit del tot. Que hem d'anar assolint i fent present entre tots. Jesús no ha d'estar només present en la pregària, diem formal, del matí o del capvespre. Jesús ha de viure en cada instant de la vida del monitor. Fins i tot en aquells moment més sòrdits d'un cristià, com ara el cansament, l'avorriment, la fatiga o, fins i tot, el malhumor. Les hores baixes d'un cristià mai no han de ser violentes. Això en un monitor els nens no ho entendran mai. Poden entendre que avui el seu monitor estigui de *mala lluna*, però no entendran que ja no els estimi. I la violència és precisament això, falta d'amor.

Els monitors són la gent de la confiança. Confien, creuen, en l'infant. Creuen en la natura, en la història d'un país. Creuen en el futur. I tot això ho creuen en Jesús. Jesús és el futur que ells volen. Jesús és aquell present sempre present. Es el fidel al *llarg dels dies. Aquests monitors no es deslliguen dels seus nens, ni de ningú. Ans al contrari. Viuen la seva participació en l'Esplai integralment. Perquè* també ells descobreixen el Mestre en tots els nois i noies. La seva tasca com educadors es fa vida viscuda. Succeeix la joia d'entreveure aquella unitat essencial per a tot creixement. Déu present en mi i en els altres.

Finalment, dir que l'amor no s'imposa, s'ofereix. Es des d'aquesta òptica que cal contemplar la nostra tasca. Deixem que en nosaltres treballi l'Esperit de Jesús perquè, així, arribi a tots els que ens envolten.

Endavant monitors i monitores. Els nens us esperen i esperen, en vosaltres, Aquell que ha d'omplir de llum els seus petits i tendres ulls d'infant.

ANTONI RUBIO B.

AGENDA

PER SERGI GORDO

SEMINARI

19 de març: "DIA DEL SEMINARI" amb ordenacions diaconals.
23 de març: Jornades de convivència i formació: "EL MÓN DE LES COMUNICACIONS SOCIALS"(ràdio,televisió,premsa) a Catalunya. Per Mn Jordi Piquer, Mn Joaquim Martínez Roura i Francesc Romero.
23 de març: Admissió a les ordes de 7 seminaristes, a l'Eucaristia de les 8 del vespre, presidida pel Dr. Jubany a la Paròquia de Sta Maria del PI, en la festa de St Josep Oriol, patró del clergat de Barcelona
5 a l'11 d'abril: EXERCICIS ESPIRITUALS.

DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL DE JOVENTUT

7d'abril: Diada Mundial de la Joventut
10 de maig: "Senyor, ensenyeunos a pregar" Escola de Pregària a la Catedral a les 7 de la tarda.

VI FORUM "HOME I EVANGELI"

10 i 11 de març: "MÍSTICS I PROFÈTICS A L'EUROPA DELS 90", a la Salle Bonanova. Amb ponències de Lluis Duch, Sergio Silva, J.M. Totosaus.
Informació: c/ Enric Granados, 2. Tel.254.96.65/253.28.00

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (CEVRE)

4-5-6 de maig: "Ritmes humans i vida religiosa" per Ramon M Nogués,escolapi; a la casa d'Exercicis de St. Ignasi, C/ Carrasco i Formiguera,32.
Informació: Tel.302.43.67(dilluns i divendres de 4 a 7 de la tarda).

SECRETARIAT DE LES ESCOLES CRISTIANES

3 i 5 de maig: COL.LOQUI D'EDUCADORS a El Miracle (Solsonés). Informació: Rivadeneyra, 6,5a. Tel 302.70.13

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

30 de març: De 7'30 a 9 del v. Taula rodona "Pagar els impostos?" per Ildefonso Camacho,sj Al c/ Roger de Llúria, 13
22 de març: Obra de teatres de "OSCAR ROMERO", de Gerhard Fries, a les 19'30 al Col.legi Sagrat Cor (Diputació 326).

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS

1 de març-5 d'abril: Els dijous, de 4'30 a 5'30 de la t., curs: "Trasmetre la fe als infants en una cultura pobre en referències religioses", per J.M. Totosaus.
1 de març-5 d'abril: Els dijous de 5'45 a 6'45 de la tarda, curs: "Educació de la joventut en el temps de permissivitat" per Carles Macaró, escolapi. Més informació c/ Rivadeneyra 6,3r, Tel 317.48.58

CENTRE D'ESTUDIS FAMILIARS

13 de març-24 d'abril: Els dimarts, de 7'30 a 9 del v. Curs "Psicopatologia de la parella" per la psicologa Alicia de los Santos Arnau. Més informació : c/ Diputació 231,Tel 253.86.59

PER UN NOU CANT

Dia 28 d'abril al Poblenou. Més informació: c/ Trafalgar , 23,3r,2a. Tel 301.19.27

IEME

17 al 21 d'abril: XXIII convivència d'animació missionera per a seminaristes, "PASQUA90" (Més informació a: Seminario Nacional de Misiones, c/Ferrer del Río, 17, 28028-Madrid, Tel (91)256.84.27/245.23.42)

MOVIMENTS

7-8 d'abril: Trobada de Rams a la JOBAC
8 d'abril: Sortida iniciadors de Rams, de la JOC.
12-15 d'abril: Trobada de Setmana Santa JOBAC (Tarragona)

Equip de Portal Obert

Director:
R.Octavi Sánchez
Corresponsals:
Jesús Manuel Martínez
Convictori
Antoni Rubio
Diputació
Josep Maria Fons
Sagrera
Administració:
Agustí Panyella
Joan Ramon Bullit

Adjunts:
Josep Baena
Xavier Aymerich
Enric Termes

PORTAL OBERT agraeix totes les col.laboracions, que fan possible la sortida de la nostra revista, així com convida tothom a col.laborar en qualsevol tasca de recolzament amb aportacions, articles, i idees vàries.

S'agraeixen especialment aquells articles d'opinió que fomenten el diàleg i la clarificació d'idees. PORTAL OBERT, però, no s'identifica necessàriament amb cap d'ells.

PORTAL OBERT

Dip.Leg.B-43509-86
c/Diputació 231
08007-B